— Ո՛չ, Սէթայ, այդ երիտասարդը Գուրգէն՝ Արծրունի է, հարազատ ճիշտ միւս Արծրունեաց պէս, սա եղբօր թոռն է Աշոտ իշխանին, որուն պապը սորա հայր Ապուպելճը սպաննեց ժառանգութիւնը գրաւելու համար. այս որբ, տասը տարու տղան Գուրգէնը, մեր Ռշտունեաց իշխանն Ատոմ՝ ստուած լուսաւորն յօդին, որ խելօք եւ յարգոյ մարդ էր, սպաննողին ձեռքեն խլեց եւ հոստան բերաւ եւ իւր տունը կը մեծցնէր զաւկի պէս: Մեր Օրիորդը եւ սա միատեղ կը խաղային եղբօր, քրոջ պէս: ես շատ անգամ զիրենք կ'առնուի, կը տանէի զբօսանքի երբեմն ձիով, երբեմն նաւակով: Մեր Տիկինը՝ իշխանին մահուանեն ետք, Արծրունեաց պահանջմանց դէմ կեցաւ, որ այդ Գուրգէնը կ'ուզէին իրենց քով պահել: Վասնզի իշխանուհին շատ խելօք կին էր, «Այո՛, կ'ուզեն,— կ'ըսէր,— հայրը սրով սպաննեցին, տղան էլ տամ, որ թունաւորէն. քանի որ պատառ մը հաց կայ Ռշտունեաց տունը, այդ տղան իմ զաւկիս պէս կը պահեմ. իշխանը մահուան անկողնին մէջ դա էլ ինձի յանձնեց. նորա կամքը ինձի համար անդառնալի է»: Վեց-յոթ տարի աս տունը ապրեցաւ, իբրեւ թէ Օրիորդին եղբայր լինէր, եւ ես այնպէս յարմար կը տեսնէի թէ պէտք էր զիրենք ամուսնացնել, երբ յանկարծ ելաւ եւ Յունաստան գնաց, եւ էլ լուր չառինք իրմէ. ահա յանկարծ կ'ուգայ դարձեալ. բայց շատ սիրտը նեղ երիտասարդ է ըսեմ, թէ ցուրտեն յանկարծ վառարանին տաքը գլուխը զարկաւ ըսեմ՝ չեմ գիտէր. սարաւանդին վրայ ելեր վեր, վար կը պտրտի, եւ ինձ էլ հրամայեց, որ քիչ մը ժամանակ միայն թողում զինքը:

— Թէ այսպէս է՝ մեյ մը գնա տես, կարելի է, որ հիմա քեզ ուզէ:

— Տղան Գրիգորը հոն թողի, նա կսպասէ վերը, երբ ներս գա ինձ իմաց կ'ուտան:

Այսպէս սոքա ժամ մը եւ աւելի Գուրգէնի պատճառաւ անցեալի վրայ կը խոսէին եւ դեռ Գրիգոր չէր երեւար, ուստի Խուրեն կնոջը յորդորմամբ, երբ ելաւ վեր եւ տեսաւ, որ Գուրգէն նստած սեղանին առջեւ կ'ընթրէր, եւ Գրիգոր էլ մէկտեղ նստած կը մասնակցէր՝ լի՛ բարկութեամբ սկսաւ տղուն մօտենալ: